

Kovács András Ferenc

ARANY JÁNOS AZT ÜZENTE

Madáchnak, a tragikusnak

Kedves Madách Imre! Jobban mondvá Ádám!
Téged is hiába kísértget a Sátán...
Lettél volna inkább Béry Balogh Ádám:
Kurucz most a módi, nálunk ahogy látám!
Magyarságunk méri Béry Balogh Ádám:
Vitézkötés mellén, vitézkötés hátán,
Hisz nagyon vitéz volt Béry Balogh Ádám!
Brigadéros bérrel megélt mások lábán:
Ember volt a talpán Béry Balogh Ádám,
Miként Éva honlány s asszony volt a hátán!
No, ha te se lettél Béry Balogh Ádám –
Én se koptatom már épikusi svádám...
Nyugodjék békében Béry Balogh Ádám –
Letészem a pennám, félnivaló spádám.
Maradj tragikusnak, küszködj fiam, Ádám:
Kifogyott a rimből tulipántos ládám...

RÁADÁSUL

Szótlan Öcsém, szomorúbb ma a szó zsigerek zsvijánál!
Nemzeti gőg, galibák, kicsiny újdontúj garibaldik
Bősz kora jó... Nagyidára vezényli a vajda a népét,
Ott seregelteti már, telepüffögi diccsel a lelkét:
Rendi gyűlésre rohan, potyalesre ahány pecsovic van...
Állást foglal a rend: Nagyidán ki a szebb, ki a cifrább?
Nemzetes úr valahány, ha rikoltani fúrge nagyobbat,
Hajt, aki bírja hamar – ki-ki marja a koncot a honból...
Fröcsköl a száj, hadovál, beleszellen a szólam a légbe,
Duzzad a büszke kebel, nagyidó ha feszíti, dagasztja,
Hörg a gyomor, viharoz, s a belek szele zúg vad agyakban –
Régi dicsőségünk hol székel az észí homályban!
Részeg a főben az úr: nekipöffed az elme falának!
Vérmes a szem: vakulós heveny eszmék puskaporától!
Egyre jövőbe guvad, no de mégis a múltba csipázik...
Gyászvizgalomba botorkál balhite pár ezer évnek –
Vers, csiba, csitt! Nyomorúbb ma a szó zsigerek zsvijánál.

NÉPKÖLTÉS

*S ha elátkozza százszor Pustaszert,
Mégis győztes, mégis új és magyar.*

Turulmadár, szólj, galambom,
Miért kotolsz oly alanton?
Azért költök oly alanton,
Hogy dicsőn danolj a lanton!
Hadd a kortárs szurkapiszkát,
Mert a fajtád burka tisztább!
Éleszd inkább kebled tüzét –
Tojok témát, tervet, szüzsét...
Például, nézd, itt van Botond:
Bizánci vért, bitangot ont...
Zengjen ének szép leventét,
Napkeltét meg néplementét!
Csaba népét, Etelét,
Balsorsot, mi betelék –
Abból nem lehet elég!
Sohasem lehet elég...
Hadd a gyáva piszkaszurkát –
Majd a hála szittyá hurkát,
Nagyobb koncot vet eléd,
Balsorsod ha betelék.

VOJTINA VÁZLATFÜZETÉBŐL

Kányádi Sándornak szeretettel

dédapáink szemet hunnak
ha elmegyünk kunnak hunnak
avagy inkább besenyőnek
fejeink már be se nőnek
de beállunk ennek-annak
véres kardként vesznek-adnak
belőlünk is támad széköl
ki nagyerdőn fákat léköl
lehetünk még kazár csángó

ha fogunk közt hazánk ráng ó
habzó szájért enned adnak
elszegődünk ennek-annak
jásznak gyásznak heves hunnak
ősapáink szemet hunnak
vakulj magyar porladj szikla
forr a világ hol vagy nyikla
ádáz erynnisnek lelke
ezeréves vétkek telke
véres kardként vesznek-adnak
ba beálltunk ennek-annak
tán apáink szemet hunnak
játszott gyásznak sebes hunnak
jövendőnek bármi légyen
honfigög turáni szégyen

Kukorelly Endre

LEVÉL A „POEMS FOR BOSNIA” CÍMŰ ANTOLÓGIA SZERKESZTŐJÉHEZ

(az a néhány lélek)

(az a néhány lélek pedig, az az egy legalább, aki valami miatt verseket olvas el)

(neki úgyis tudnia kell, hogy)

(épp azokról, épp *arról a dologról* irni) (igen) (nem lehet)

(nem lehet, én nem tudok, mert) (hiába, nem)

(nem szabadulunk meg soha attól, hogy mi)

(mi, igen, megöljük egymást, csak megöli egyik a másikat)

(kicsinálja)

(hiába, nem szabadulok meg attól soha, mert nem is vagyok vele)

(nem vagyok vele, ha nem gondolok rá)

(ha nézem, egy film, az egy film csak, nem vagyok ott, az nem én vagyok)

(mint egy kisgyerek, mindenki úgy néz, ha belelőnek) (nem valódi) (csak nézzük azt

a gyereket, de nem gondolunk oda, olvasol valamit, az összes *olyan* dolog megtörténik,

lehet tudni, hogy igen, de lehet-e érezni is)

(igyekezet) (én igyekszem)

(én)

(igyekszem arra gondolni, hogy mi, igen, tehát megöljük egymást, a faszom tudja,

hogy miért, most ezeket leirtam, igyekszem odafigyelni, nyilván oda is figyelek, és

mégis, a legkevésbé se figyelek oda)

(igen, de akkor meg hova figyelsz, apám, lehet az is)